

'Alfonsina', una obra de singular lirisme i bellesa

Angélica Sos inaugurarà el dia 5 una obra abans del concert-homenatge a Babiloni

L'Auditori de Castelló inaugurarà dimarts que ve, dia 5 de desembre, poc abans del concert en homenatge a Manuel Babiloni que oferiran la mezzosoprano Ana Ramos, el baríton Antonio Gascó i la pianista Elvira Babiloni, una obra de singular lirisme i bellesa de la qual és autora la pintora i escultora castellanenca Angélica Sos.

La peça és una cortina d'aigua convertida en cristallí epoxi en el qual els reflexos de la llum que la il·luminen i li concedeixen essència i alè, generant unes ombres d'esperit, identitat, misteri i evocació que fan somiar en el mar i en l'aigua que plou en una cascada neta i translúcida a l'espai, permanentment viscut en la seua serenitat inquieta. L'epoxi és un polímer molt utilitzat per l'artista castellanenca que tenen la propietat al solidificar-se de forjar en formes tan heterogènies com a capritxoses i que aconsegueix que l'aigua adopti una perenne forma cristallina.

L'obra —que té unes dimensions de 370 per 130 cm— es va forjar amb l'afany de rendir sengles homenatges a esdeveniments viscuts a l'auditori. Porta el nom d'*Alfonsina* en record de la gran poetisa Alfonsina Storni que va acabar la seua vida en el mar, buscant l'eternitat d'un dels seus immaculats poemes i que així ho reflecteix la bellíssima i popular *zamba* escrita per Ariel

Ramirez i Felix Luna en la qual la descriu com «vestida de mar». El dosel de cristall d'Angélica està quallat, d'una part en el record i homenatge al gran guitarrista Manuel Babiloni en trobar-se situada en la paret que apareix davant la sala que porta el seu nom, per ser una de les obres que més vegades va oferir en els seus concerts i en particular en els bises oferts per complaure al públic pels seus aplaudiments. D'altra banda vol evocar la gentilesa que va tenir la soprano Ainhoa Arteta amb el crític musical d'aquest periòdic quan fa nou anys molt afectat per una greu malaltia degenerativa, va acudir al concert de la cantant tolosarra i aquesta com a prova d'amistat i afecte va brindar una de les propines de la seva actuació al seu bon amic Antonio Gascó amb l'afany d'ajudar-li a endurar el difícil

tràngol que llavors li afectava interpretant precisament *Alfonsina i el mar* que bé sabia la eximia cantant, que era una de les peces que més apreciava en la versió de la seua veu.

ESTÈTICA

La seua és una estètica configuradora de ilusionístiques metàfores a manera de verticals metxes de cristal·lines cabelleres, que tanquen el prodigi de solidificar les aigües amb cromàtiques transparents; la utopia d'afigurar lluentors inexistents, solament perceptibles en un instant fugaç, irrepetible i fascinant, en albes o ocasos; el miracle de detenir els múltiples posats d'una dansa en una postura dinàmica sempiterna, el miracle que la resplendor es perpetui en una configuració rutilant; el estar la suggestiva i incorporea incògnita de l'ombra, com succeeix amb els silencis sonors, que també són part de la mateixa música. I és que aquesta cascada límpida de nom «Alfonsina» és una callada reservada música sentimental d'alè poètic, que articula precisament, amb un encaix perfecte, en el receptacle en el qual està situada: un temple de la música: «Aria de arpeggios iluminados / melodía superpuesta / al poema fértil de la hiedra viva / que maga de un sueño, fue encaje de agua / y blonda de sombra / que moja sempiterno recuerdo». ≡

La peça és una cortina d'aigua que trobem a la sala de cambra de l'Auditori

A. J.

L'obra. Amb epoxi, Sos ha creat una cortina evocadora del mar.

la reflexió del diumenge

El món de l'obsessió

Sembla que l'obsessió és una idea fixa que, amb tenaç persistència, ataca la ment. Per això no sé si, per un casual, parlar d'obsessió del que anem a parlar ara és tal. Ho dic perquè tant en televisió com en ràdio o premsa escrita s'està donant cobertura exagerada a esdeveniments i persones d'una manera gairebé obsessiva i amb lectors, no sempre, obsessionats pel que llegeixen, veuen o escolten. Grans esdeveniments culturals no reben ni la centèsima part de l'espai del que estan rebent aquests altres personatges o personatges, que de tot hi ha. En quin món estem? I no em

vinguin a dir ara el que diuen desautoritzades que «les bones notícies no són notícia».

La llibertat d'emetre opinió i informar és, per descomptat, un dret fonamental, basat en la deontologia, en l'ètica, per entendre'ns. Però quan la publicitat o la propaganda són exagerades i reiteratives, un no sap

«Hi ha una obsessió per magnificar qüestions que van creixent a mesura que es divulguen»

què pensar. No m'agradaria pensar que estan en raó les paraules del director del diari *eldiario.es*, **Ignacio Escolar**, quan diu que «hi ha poders econòmics que modelen l'opinió pública a partir de l'opinió publicada» ni, per tant, que «el poder polític utilitza la publicitat institucional per comprar la premsa». El que sí que pot observar qualsevol lector és aquest cúmul de notícies monotemàtiques, diàries, amb referències concretes a aquest o als mateixos actors. No sé si resulta sospitós, però penso que el cost, si es pagués —que no estic segur que no sigui el cas—, la publicitat resultaria caríssima. És just? No ho és. En tot cas és una publicitat gratuïta de la que els actors es beneficien. Potser, com se sol dir ara, es tracta d'una vulgar *postveritat*.

Crec que hi ha una veritable

obsessió per magnificar qüestions que, com una bola de neu, van creixent a mesura que es divulguen. Una cosa és informar —funció legítima i necessària— i una altra, molt diferent, és «picar» a l'audiència amb llargues entrevistes, densos reportatges, veritats desmentides i, fins i tot, com —repetim— ara està de moda el vocable (abans de la seua aparició en el Diccionari), *postveritats*, maneres de disfressar la realitat, utilitzant llenguatges que més que racionals són emotius. De vegades, tot un espectacle.

S'imposa la imparcialitat, l'escolta o lectura crítica, menys circ i més sinceritat. I, sobretot, evitar l'obsessió i la *postveritat* en nom d'una Arcàdia justa i feliç. ≡

Henri Bouché